

CHƯƠNG 19:

Trong phi cảng hành khách không đông. Hôm nay trong những gian phòng mà thường ngày tiếng ồn ào không lúc nào ngớt, đều im lặng lạ lùng. Đa số các hành khách đều đã về nhà hay về các gia đình thân thuộc từ những ngày cuối năm, và những chuyến máy bay, những chuyến xe lửa trước đây mấy hôm còn đông nghịt thì bây giờ đều vắng khách. Tuy vậy hoạt động vận chuyển dĩ nhiên cũng không hề ngưng trệ trong những ngày đầu tháng giêng này.

Cửa lớn dẫn vào căn phòng đợi rộng mênh mông làm toàn bằng kính của phi cảng được trang hoàng bằng những nhánh thông; ở các quầy điểm tâm đều có bày bánh tráng bột gạo, quít, là những món Tết thuộc một truyền thống nhiều thế kỷ; sau các quầy là những cô bán hàng mặc kimono lộng lẫy, tóc chải theo kiểu cổ.

Bên ngoài mấy bức tường bằng kính, trời nắng nhưng lạnh. Mấy chiếc xe chở hành khách lần lượt đỗ trước phi cảng.

Nôrikô đứng trong phòng đợi của các tuyến bay nội địa và nhìn ra ngoài đường qua bức tường bằng kính. Cô mặc áo măng- tô màu xanh thẫm, tay cầm một cái túi màu trắng.

Giờ cất cánh là 3 giờ 10 buổi chiều; Naôê có hứa là sẽ đến trước nửa giờ. Đồng hồ trên tường chỉ 2 giờ 40 phút. Chắc anh ấy sẽ đến ngay. Nhưng có lẽ vì sắp sửa đồ đạc rành rành cho nên đến chậm. Hồi sáng Nôrikô có gọi điện cho anh: "Có lẽ để em đến giúp anh xếp va- li nhé", nhưng Naôê trả lời: "Không cần!". Sau một câu trả lời như vậy mà vẫn đến thì không tiện, nhưng giá được cùng nhau từ nhà ra đi thì tuyệt biết mấy! Mà lại không phải sốt ruột ngồi đợi như thế này. Bây giờ Nôrikô thấy hơi hận là đã không ghé nhà Naôê trước khi ra sân bay.

Thời gian đưa hành khách và hành lý lên máy bay kết thúc trước giờ cất cánh hai mươi phút. Nôrikô xem đồng hồ tay, rồi đưa mắt nhìn lên tường: cả hai cái đồng hồ đều chỉ giờ như nhau: ba giờ kém mười lăm. Bắt đầu lo lắng thật sự, Nôrikô ra đứng ở cửa Xa lộ hôm nay vắng, đi mất một giờ là cùng. Vậy thì tại sao đến bây giờ anh vẫn chưa đến?

Loa phóng thanh cho biết rằng giờ ghi tên đi chuyến máy bay Sappôrô cất cánh lúc mười lăm giờ mười phút đã sắp kết thúc. Nôrikô nhìn lên đồng hồ treo tường một lần nữa: đúng ba giờ.

Vừa lúc ấy trước thềm có một chiếc tắc- xi phanh rít lại, và từ trên xe một người đàn ông mặc măng- tô màu xám thẫm bước xuống. Naôê.

"May quá!" - Nôrikô thở phào

Naôê trả tiền cho người lái tắc- xi, đóng sập của xe lại và bước vào phòng đợi Trống ngực Nôrikô đập thình thịch: lần này hạnh phúc không tuột khỏi tay cô nữa, ước mơ đang trở thành sự thật. Naôê vừa đưa mắt nhìn quanh vừa bước nhanh đến quầy ghi tên. Nôrikô chạy lại cạnh anh.

- Sao anh muộn thế?
- À em đến rồi đây
- Em lo quá... Em sợ anh không đến kịp.
- Có người gọi điện thành ra đi muộn.

Trong hành lang ra sân bay ồn ào, náo nhiệt như ngày hội, những ta áo kimono lộng lẫy qua lại rất vui mắt.

Nôrikô đi máy bay lần này là lần đầu; cô có cảm giác la ai cũng nhìn mình, đâm ra luống cuống. Trong khi đó Naôê, cổ áo xốc cao lên, mắt thần nhiên nhìn về phía trước, bước vội vã trên sàn hành lang di động.

Máy bay cất cánh chậm mười phút.

Như một đứa trẻ tò mò, Nôrikô nhòm người trên ghế, cố nhìn qua cửa sổ máy bay. Người đàn ông đứng tuổi ngồi sát cửa sổ né sang một bên để cho cô dễ nhìn hơn. Thành Tôkyô ở phía dưới trông như đồ chơi, và chẳng bao lâu đã mất hút. Sau mấy phút chiếc máy bay nghiêng hẳn sang một bên và đổi hướng đi về phía bắc. Dòng chữ "Không hút thuốc" đã tắt. Những khu phố của thành phố không lồ đã nhường chỗ cho những cánh đồng, những dãy núi Nôrikô thấy cái gì cũng thú vị: những con đường trông mảnh như sợi chỉ, những ngôi nhà nép sát vào nhau

Naôê im lặng hút thuốc. Một lát sau, khi nah giụi tắt điều thuốc và ngả lưng dựa vào phía sau ghế, Nôrikô nói:

- Sáng nay bác sĩ Kôbasi tìm anh.
- Anh biết.
- Anh có nói chuyện với anh ta chứ?
- Vâng.

Lúc này rõ ràng là Naôê không thích nói chuyện. Anh quay mặt đi và nhắm mắt lại

Chiếc máy bay đã lấy đủ độ cao và bắt đầu bay rất êm. Trong gian hành khách rất yên tĩnh, chỉ có tiếng động cơ dội vào đều đều

"Máy bay của chúng ta đang bay qua hồ Inawasirô" - một cô chiêu đãi viên nói qua loa phóng thanh, và Nôrikô lại nhìn ra cửa sổ. Giữa một vùng núi, cái hồ sáng lấp lánh như một cái bảng lớn bằng kim loại Núi non, thung lũng và hồ nước đều tràn ngập ánh sáng ngày tết. Mặt trời của năm mới đang chuyển dần về phía tây, và những tia nắng chênh chếch trực trên kính cửa sổ.

Tiếng động cơ đều đều ru ngủ các hành khách. Naôê hình như đang thiu thiu. Người đàn ông đứng thuỗi gồi sát cửa sổ cũng đã ngủ. Chỉ riêng Nôrikô chẳng bụng dạ nào mà ngủ cả.

Cô chiêu đãi viên lại thông báo rằng mấy phút nữa sẽ trông thấy vịnh Matsusima nổi tiếng. Đán tiếc cho Nôrikô, chỉ có ngòì dẫy ghé bên kia mới trông thấy vịnh. Cô nhìn những sườn núi mỗi lúc một dốc đứng lên; phía trước hiện rõ dần một dãy núi trắng xóa. Tuyết trên các đỉnh núi lấp lánh dưới ánh nắng.

"Chúng mình đang bay mỗi lúc một xa về phương bắc", - Nôrikô thì thầm và liếc mắt nhìn trộm Naôê. Hai mắt anh nhắm nghiền; đường sống mũi thanh tú của anh trắng một cách thiếu tự nhiên - như lớp tuyết phủ trên các đỉnh núi.

Không hiểu tại sao, Nôrikô chợt thấy lo sợ; cô bỗng có cảm giác là hai người đang bị đuổi gáp phải chạy về phương bắc, - về vùng băng tuyết, nơi mà không bao giờ sẽ có ai tìm ra họ. Lòng cô se lại vì một nỗi buồn da diết.

Cuối cùng các dãy núi tản ra, và trước mắt thấy dịu hẳn đi trước màu xanh đậm của vịnh Sangara dưới ánh sáng nhẹ của tà dương. Bên cạnh màu xanh của vịnh, những chóp núi phủ tuyết trông càng rực rỡ hơn. Những đường viền sắc nhọn một cách khắc nghiệt của nó làm cho Nôrikô nhớ tới một bức ảnh đăng trong một tờ tạp chí nào đấy: một vùng núi làm sào huyết cho các quỷ thần.

Dòng suy tư của Nôrikô bị cắt đứt vì tiếng loa phóng thanh: "Mấy phút nữa máy bay của chúng ta sẽ hạ cánh xuống phi cảng Titôse".

Nghiêng cánh sang bên phải, chiếc máy bay giảm dần độ cao. Phía trên còn lại một lớp mây Mặt biển xanh ngắt hiện ra, viền bọt trắng ven bờ. Những khu rừng thông phủ tuyết vẽ thành một đường rõ nét.

Đảo Hôkkaidô.

Naôê mở mắt ra như thể này giờ không hề ngủ.

- Hình như đến rồi anh ạ, - Nôrikô nói

- Đến rồi, - Naôê xác nhận và nhìn xuống phía dưới

Những cánh đồng màu trắng rộng mênh mông được những vạch đen chia ra thành những hình chữ nhật đều đặn; những khu rừng và những con đường cắt ngang làm thành những hình kỷ hà bực róc rọi. Trên nền trời màu xanh sáng, mặt trời mùa đông trôi lơ lửng như một quả cầu da cam.

- Hình như trời khá lạnh, - Nôrikô nhận xét.

- Ừ.

Chiếc máy bay chuẩn bị hạ cánh, mặt đất gần lại rất nhanh. Đã trông thấy rõ những con đường, những nếp nhà. Và đây là đường băng của phi trường rắc tuyết; những ngọn cây vút qua gần ngay một bên. Một khoảnh khắc sau, chiếc

máy bay chạm đất, nảy lên một chút, chạy dọc đường băng và dừng lại trước nhà ga

Naôê rời ghế đứng dậy với tay lên giá lấy hai cái áo măng- tô của anh và của Nôrikô.

- Sắp ra khỏi máy bay phải xúc ngay cổ áo lên, - Naôê vừa nói vừa trao áo cho Nôrikô.

Khi Nôrikô bước từ thân máy bay ra cầu thang, một ngọn gió lạnh buốt phả vào mặt cô.

Trên tường nhà ga màu đen đều giữa cánh đồng trắng, có một cái biển sáng; nhiệt độ không khí là 5 độ dưới không, tốc độ của gió ba mét một giây

- Đi cẩn thận, khéo trượt, - Naôê dặn.

Các hành khách chạy về phía ga, cổ rụt lại, người co ro vì gió lạnh. Naôê bước nhanh về phía trước, Nôrikô cố chạy theo cho kịp.

Quá năm giờ họ mới về đến khách sạn. Tòa nhà màu nâu dễ chịu và rất ấm cúng.

- Ông bà cần một phòng hai giường ạ? - Người tiếp tân ân cần hỏi họ.

Naôê điền vào tờ giấy thuê phòng và đề tên Nôrikô vào đấy

Căn phòng ở tầng thứ sáu Dưới hai cửa sổ có một con đường đi qua, và ở bên kia đường là một tòa nhà lớn, đáng đáp nặng nề. Tuy bóng hoàng hôn đã khá dày đặc, trên các cửa sổ không thấy có ánh đèn. Những luồng sáng từ đèn pha của các xe hơi qua đường chiếu vào những đống tuyết hai bên đường.

- Kia có phải là những cây phong không? - Nôrikô đưa ngón tay chỉ mấy cây cao ở bên trái khách sạn.

- Ừ, phong đấy... Em mệt lắm phải không?

- Chẳng mệt chút nào

Sau phiên trực, Nôrikô không được ngủ, vì còn phải chuẩn bị cho chuyến đi Nhưng cô không cảm thấy mệt, không biết vì có Naôê bên cạnh hay chỉ vì đang nô nức với chuyến đi

- Ta đi tắm rồi đi ăn tối

- Thế anh không về nhà mẹ hôm nay à?

- Để sau

Nôrikô lấy áo quần và đi vào buồng tắm. Còn Naôê ngồi đọc mấy tờ báo mới được để sẵn trong phòng trọ.

- Hay anh tắm trước? - Nôrikô đề nghị.

- Ta cùng tắm, - Naôê vừa đáp vừa đặt tờ báo xuống.

Khi họ đi xuống phòng ăn ở tầng bốn thì đã hơn bảy giờ. Ở đây cũng như ở phòng đợi của khách sạn, rất vắng - mọi người đều ăn tết ở nhà. Chỉ thấy có mấy tốp người không đông ngồi ở cuối phòng ăn, và lại đó đều là những gia đình. Không khí hôm nay yên tĩnh và trang nghiêm.

Nôrikô lần đầu tiên được nếm thử những món ăn địa phương nấu bằng cua, tôm, awabi. Cô lại còn nảy ra cái ý muốn uống rượu, và xin Naôê gọi shisky và sôđá. Cô uống hết hai xuất, và bây giờ trong đầu cô có tiếng ong ong khe khẽ.

Về đến phòng, Nôrikô kéo kín rèm lại, và quay về phía Naôê, cô lại hỏi:

- Bây giờ anh về nhà mẹ chứ?

- Lẽ ra... - Naôê đã lên nằm trên giường từ khi về phòng. Bỗng nhiên anh vùng dậy

- Tiêm hộ anh.

- Tiêm ả?

Naôê lấy trong túi du lịch ra một hộp lược kim và một ống thuốc rất nhỏ.

- Em tiêm dùm anh - anh nhờ một lần nữa

- Nhưng đó là...

- Phải, đây là ma túy - Naôê cỡ ca- vát và xắn tay áo lên.

- Để làm gì?

- Em biết rồi đấy

Nôrikô bàng hoàng nhìn Naôê.

- Anh đau lắm... Đau lắm, em hiểu chưa

Tay cầm cái ống thuốc, Nôrikô lo lắng nhìn Naôê.

- Anh làm sao thế? Anh nói đi!

- Em đừng sợ. Tiêm nhanh lên. Naôê chìa cánh tay ra: có thể sẽ thấy rõ những vết tiêm thâm thâm.

Mái tóc Nôrikô xòa tung trên chiếc gối, dưới ánh đèn ngủ dịu dịu, những giọt mồ hôi nhỏ li ti lấp lánh trên trán. Mọi vật đều lịm đi trong cảnh bất động. Không có lấy một tiếng động, ngoài tiếng vo vo rất khẽ của máy điều hòa không khí. Naôê và Nôrikô nằm yên như một đôi chim mỏi cánh; ngay đến tiếng thở của họ cũng không thể nghe thấy được...

Nôrikô mở mắt. Cô thấy bãi hoải khắp người Naôê đang ngủ rất say. Khẽ nhấc cánh tay của anh đang đặt trên ngực, Nôrikô xuống giường và mặc pyjama vào

Mười một giờ. Chưa khuya lắm, nhưng khách sạn đã chìm trong bóng tối. Nôrikô ra cửa sổ, vén rèm ra một chút.

Tuyết... Trời hãy còn trong khi họ rời phòng ăn trở về buồng. Như vậy tức là khi họ đã đi ngủ rồi thì trời mới bắt đầu đổ tuyết..

Nôrikô đưa ngón tay trở chậm chậm trên tấm kính lạnh, và cảm giác mát rượi trên đầu ngón tay làm cho cô thích thú. Những bông tuyết từ trên bầu trời đen rơi xuống dần dần hòa tan trong cái bóng đêm; và chỉ có xung quanh những ngọn đèn trong cái vòng sáng ấy mới trong thấy những bông tuyết quay cuồng trong một vũ điệu rắc rối cầu kỳ. Tĩnh mịch. Thỉnh thoảng mới nghe một tiếng phanh rít, rồi sau đó một sự tĩnh mịch đến phát sợ lại bao trùm lên mọi vật. Chốc chốc, bóng một người đi đường cô độc lại hiện ra trong khoảnh khắc rồi mất hút ngay trong màn đêm.

Tối hôm ấy rốt cục Naôê không về nhà mẹ. Nôrikô nghĩ rằng anh làm như vậy là không phải, nhưng rồi lại quên ngay ý nghĩ ấy đi. Cô đang quá bận tâm vì những ý nghĩ khác.

Thêm một chiếc xe nữa đi qua, hoàn toàn không có tiếng động. Chắc vì là xe đi trên tuyết. Không một hơi gió. Tuyết rơi chậm rãi từng bông mềm. Đến sáng sẽ có những đống tuyết dày. Thành phố đang ngủ yên dưới màn tuyết. Vương quốc của giấc ngủ... Một vương quốc chết...

Nôrikô thở dài, kéo kim rèm lại và đi vào buồng tắm.

Nôrikô, theo thói quen, dậy rất sớm, lúc tám giờ. Naôê hãy còn ngủ. Rất khẽ, để đừng làm cho Naôê tỉnh giấc, cô trườn ra khỏi chăn và đi ra cửa sổ. Những ngôi nhà ở trước mặt đỏ rực lên vì ánh bình minh nhưng mọi vật ở chung quanh đều trắng xóa. Tuyết phủ trên các cảnh những cây phong mọc trên sân phủ tổng đốc - tòa nhà mà hôm qua Nôrikô trông như một tảng đá lớn tối om; tuyết phủ lên những cây thông đã được những bàn tay ân cần bọc chiếu lại, tuyết lấp lánh trên các mái nhà, và ngay cả những cột đèn tín hiệu ở các ngã tư cũng đội những mảng tuyết nho nhỏ. Chỉ có lớp nhựa đường trên đó xe hơi qua lại là có màu xám thẫm; hình như lúc bình minh người ta đã rửa sạch đường sá. Mấy người bộ hành đi đầu sớm bước vội vã, miệng phả ra những đám hơi mờ mờ.

Naôê dậy lúc mười giờ. Tác dụng của mũi tiêm đã hết, nhưng mặt anh vẫn xanh nhợt nhạt, mắt thâm quầng.

Họ ăn sáng trong buồng.

- Hôm nay thì thế nào anh cũng phải về thăm mẹ, - Nôrikô nói, giọng trách móc.

- Được rồi, được rồi, - Naôê gật đầu, mắt không rời tờ báo

Nôrikô cũng chẳng hiểu được anh có định đi hay không.

Ăn sáng xong, Naôê tắm. Trong khi mặc áo quần, anh nói:

- Anh về thăm nhà, đến tối anh quay lại

- Có lẽ anh nên ở lại đêm nay thì hơn. - Nôrikô gợi ý một cách rụt rè.

- Không, tôi anh sẽ quay về đây

- Anh chịu khó cho mẹ vui Anh từ xa về, mẹ mong anh từ lâu Còn em thì anh đừng lo Hôm nay các nhà hàng đã bắt đầu làm việc, em chẳng phải ngồi buồn đâu...

- Đến tối anh quay về.

- Anh lạ thật đấy..

Naôe quay về sau năm giờ chiều, như đã hứa Nôrikô cũng vừa mới về khách sạn khi đi mua găng tay và giày ấm.

- Mẹ có khỏe không anh?

- Khỏe

- Mẹ có giữ anh ngủ lại không?

- Để một lần khác.

- Em ngượng quá... Chỉ vì em...

- Không phải vì em, - Naôe cắt ngang.

Anh cởi áo ngoài, ngồi xuống cạnh Naôe và nói:

- Mai ta đi chơi hồ Sikôtsu nhé?

- Đi đâu Chơi hồ à?

- Ừ. Cách đây không xa, đi xe mất nửa tiếng. Một cái hồ yên tĩnh, tuyệt vời, chỉ có vùng bắc mới có những cái hồ như vậy

- Nhưng chắc nó đóng băng rồi còn gì? Dưới lớp băng sẽ chẳng trông thấy gì đâu nhỉ?

- Không. Hồ này không đóng băng.

- Thế mình ngủ lại ở đâu

- Ở đây phải có một khách sạn tử tế.

- Em rất thích, nhưng...

Nôrikô rất muốn đi, nhưng cái ấn tượng là mình có lỗi đối với gia đình Naôe dầy vò cô.

Ngày hôm ấy cũng vậy, tuyết dường như chỉ đợi đến tối: trời vừa bắt đầu tối là nó đổ xuống dày đặc, không lúc nào ngừng. Trời khá ấm cho nên tuyết rơi từng bông rất lớn, như những miếng bông gòn.

Ra khỏi khách sạn, Naôe và Nôrikô lập tức vướng vào một màn tuyết trắng.

- Khi tuyết rơi bao giờ cũng ấm hơn, - Naôe nói

Quả nhiên trời ấm thật, gần như ở Tôkyô.

Các cửa hàng đã mở cửa, và ban ngày người ra vào khá đông, nhưng đến tối còn đóng cửa sớm hơn ngày thường.

Nhộn nhịp nhất trong thành phố là khu Susukinô, nơi thanh niên thường đến giải trí. Nhưng vào những ngày này ở đây cũng chỉ có mấy quán bar mở cửa, chứ phần lớn những nơi giải trí đều đóng cửa; những cảnh thông bên cửa ra vào và những dòng chữ chúc tết sặc sỡ nhắc người ta nhớ đến ngày tết.

Nôrikô và Naôê tìm được một quán ăn nhỏ chuyên dọn các món cá. Khách ăn rất ít; ba người đầu bếp vẽ mặt chán chường, đang ngồi xem ti- vi

Khi Naôê vào Nôrikô ăn xong và ra đường, tuyết rơi càng dày hơn.

- Ta đi bộ đến khách sạn, anh nhỉ?

- Xa lắm.

- Không sao, em muốn đi bộ xa xa một chút! - Nôrikô cãi

Cô ngửa mặt lên đón lấy những bông tuyết. Trên đôi má áp áp của cô, những bông tuyết ấy tan đi, biến thành những giọt nước và chảy xuống cổ. Tuyết, tuyết, đâu đâu cũng tuyết - trên bầu trời, trong không khí, trên mặt đất. Tuyết tràn đầy cả thế gian, phủ kín nó lại: cách bốn bước đã không trông thấy gì, người qua lại chỉ là những cái bóng mờ mờ.

Họ đã đi quá Minami- ichidzyô, và bước ra một đại lộ rộng rãi Hai bên đường mở ra những cái khung đen của cửa sổ nhà hàng, quán bar và hiệu ăn. Ánh đèn của những chiếc xe đi qua trượt dài trên tuyết. Lác đác có một cái cây bên vệ đường hay là một tấm cửa xếp của một nhà hàng vẽ thành một vệ tối; còn lại là vương quốc trắng của tuyết.

Nôrikô nép vào người Naôê, đút tay vào túi áo măng- tô của anh. Họ trôi giạt trên đại dương của tuyết, và màn tuyết đang rơi xuống tách họ ra khỏi thế gian: khỏi những đường phố, những ngôi nhà, những dãy núi mà hôm qua họ đã bay qua, khỏi cái sân bay vắng vẻ...

- Tuyết dày quá... Thế này mà mai mình vẫn đi chơi hồ sao

- Em đừng sợ. - Naôê siết tay Nôrikô.

- Em không sợ đâu - Nôrikô hoàn toàn phó thác mình cho Naôê.

Xa xa có một cái gì sáng hắt lên; tưởng chừng như chỉ có ở đây còn giữ được sự sống. Đi được mấy thước, họ bỗng thấy mình đứng trước thềm khách sạn.

Sau khi rũ hết tuyết, họ bước vào một thế giới khác- thế giới của hơi ấm và ánh sáng. Trên thang máy, những bông tuyết còn bám vào họ tan hẳn.

- Em mệt không?

- Không.

- Ta xuống bar nhé?

Nôrikô ưng thuận, tuy cô chẳng muốn đi đâu Thời tiết này ở lại với Naôê trong phòng dễ chịu hơn nhiều

Như đọc được ý nghĩ của cô, Naôê ngả lưng xuống giường.

- Có lẽ ngủ thì hơn.

Nôrikô chợt nhớ ra rằng ban chiều cô định nói cái gì đó với Naôê, nhưng cảm thấy hai tay anh ôm lấy mình, cô lại quên hết mọi sự trên đời

Sáng hôm sau họ ăn sáng ở phòng ăn ở khách sạn, sau đó họ ghé vào cửa hàng tạp hóa và đến hai giờ thì lên tắc- xi ra khỏi thành phố.

Tuyết lấp lánh dưới ánh nắng, chói cả mắt.

Xe họ đi qua phi cảng Títôse và rẽ về phía hồ Sikôtsu Nôrikô kinh ngạc: con đường này, thẳng tắp như mũi tên, hai bên chạy dài những đồng tuyết cao, - đêm qua cô đã trông thấy trong giấc mơ.

Bên phải và bên trái đều là rừng: toàn những cây lớn, những cây thông, những cây tùng. Giữa cái hoang mạc trắng xóa, màu xanh của rừng cây thật vui mắt.

Họ dừng lại ở một khách sạn xây trên đỉnh một ngọn đồi không cao lắm. Đứng bên cửa sổ có thể bao quát được một cảnh đẹp tuyệt vời - qua đám cành trụi lá của những cây sồi, những cây bạch dương, những cây phong, có thể trong thấy mặt hồ màu sẫm lặng ngắt trong khí lạnh mùa đông.

Một cô hầu phòng bước vào, dùng vò bạch dương nhóm lò sưởi lên. Ngọn lửa chập chờn nhảy múa, mấy súc củi lớn đỏ rực phát ra những tiếng nổ lách tách tươi vui

- Sắp tối rồi, - Nôrikô thở dài

- Xuống hồ đi lối nào - Naôê hỏi cô hầu phòng.

- Xuống dốc rồi rẽ sang phải, - cô ta vừa giảng giải vừa ném thêm vào lò mấy súc củi nữa

Lối đi xuống hồ là một con đường mòn hẹp. Naôê và Nôrikô đi xuống đồi và ra bờ hồ.

Nhìn gần, hồ khác hẳn lúc đứng bên cửa sổ khách sạn nhìn ra Mặt hồ gợn lên những làn sóng lăn tăn trông như làm bằng chì, mờ mờ ánh lên.

Hồ này có một nguồn gốc hỏa diệm sơn: xưa kia địa chấn đã làm hình thành một cái vực rất sâu, và nước đã tràn đầy cái vực ấy Xung quanh chen chúc những ngọn núi cao Đây đó trên những sườn dốc đứng, mấy khóm thông vẽ thành những vệt tối sẫm.

- Xa xa kia là ngọn núi lửa Tarumaê, còn kia là ngọn Futsubusi, - Naôê giảng giải, chốc chốc lại hất đầu cho những món tóc bị gió thổi rũ xuống trán khỏi vướng.

Nôrikô nhìn theo hướng Naôê chỉ. Bên trái, ngọn núi lửa Tarumaê uy nghi vươn cao trên nền trời, đỉnh núi bốc khói, phía đối diện là hòn núi đá Futsubusi lơ lửng dựng thành một khối đen ngòm. Những ngọn núi này ở tận xa, bên kia bờ hồ; vàng tà dương đang khuất dần sau những ngọn núi ấy, nhuộm bầu trời thành màu huyết dụ.

Hai người đi trên con đường mòn dẫn xuống bên.

Cách đây khoảng hai mươi thước, cái khách sạn nhỏ đứng lẻ loi một mình. Hôm nay đã có người đi xuống bờ hồ: trên tuyết còn lại một chuỗi dài những vết giày đi xuống đến mép nước thì hết.

- Không thấy bóng dáng một sinh linh nào, - Nôrikô nói thì thầm.

Một ngọn gió giá băng vờ thổi trên mặt hồ. Hai con người nhỏ bé đứng trên bờ nhìn xuống vực thẳm giá lan. Im lìm... Bất động... Chỉ có gió thổi vào mặt rất bông.

- Ở đây âm đạm quá...- Nôrikô rùng mình. Cô mừng tượng như có một cái gì chuyển động. Không đó chỉ là tiếng ngân của im lặng.

- Hồ rất sâu Và rất đáng sợ, nhất là khi có bão, - Naôê nói

- Mà nước bây giờ chắc lạnh như băng...

- Trước kia ở đây đã có mấy lần có người chết đuối, nhưng chưa bao giờ có ai trông thấy xác họ nổi lên.

- Tại sao

- Thuở trước, khi hình thành vực thẳm, lớp đất đã sụp xuống đáy cùng với cây cối

- Như vậy tức là đáy hồ có cả một rừng cây

- Đúng. Cái xác chìm xuống vướng vào các cành cây nên không thể nổi lên được nữa

- Thế thì người ta chưa tìm được người nào cả?

- Chưa

Với một nỗi kinh hoàng không sao hiểu được, Nôrikô nhìn đăm đăm xuống mặt hồ gợn sóng lặn tẩn. Nước hồ này phủ lên bao nhiêu người... Ở một nơi nào đó, dưới đáy hồ kia, có những thân ma rữa nát, ghê sợ...

- Em sợ... - Nôrikô dấn mặt vào ngực Naôê. Cô cảm thấy hồ nước đang gọi cô, thu hút cô. Khoéng, đừng nhìn hồ nữa còn hơn! - Ta đi đi anh...

Naôê gật đầu, nhưng mắt anh vẫn không sao rút ra khỏi mặt hồ.

Bỗng phía sau có tiếng xao xác. Nôrikô nhìn là và trông thấy một đàn quạ rất đông bay từ khu rừng về phía núi Futsubusi Đàn quạ nhỏ dần, rồi thu lại thành

một chấm đen và mắt hút trong những tảng đá mà ánh tà dương đã nhuộm thành màu huyết dụ.

Nôrikô và Naôê đưa mắt nhìn nhau, và không nói nửa lời, cùng quay về.

Về đến khách sạn họ ngồi xuống ăn bữa tối Đêm đã xuống hẳn. Ngoài cửa sổ, sân khách sạn hiện lên mờ mờ, và bên kia sân là một vùng bóng tối vô biên. Không trông thấy hồ.

Naôê nhìn Nôrikô.

- Em sao thế?

- Không...

- Ta uống tí rượu nhé?

- Má em nóng quá... - Nôrikô áp hai lòng bàn tay lên mặt.

Naôê lặng lẽ uống sakê. Rồi với một vẻ mặt buồn buồn rất lạ anh nhìn Nôrikô.

- Mai em về chứ? - Anh hỏi

- Thế thì sao ạ, có cần không?

- Từ ngày mai anh sẽ ở nhà mẹ.

- Phải, đúng đấy..

Quả đúng như vậ/y, chứ chẳng lẽ lại ở mãi đây, trên đảo Hôkkaidô này Naôê đã gọi, và Nôrikô đã đi theo anh, vậy thì kế theo phải làm đúng như anh nói Dĩ nhiên anh ấy cần ở lại nhà ít hôm với mẹ.

- Vậy mai em sẽ về Tôkyô.

- Ngày mai mới mồng ba, đến mồng bảy em mới phải làm việc. Còn lại ba ngày Em về sớm mà nghỉ cho thật khỏe..

- Vâng- vâng, dĩ nhiên.

- Tốt nhất mà anh đưa em đến cái nơi vắng vẻ này..

- Ồ, anh nói gì thế, em thích lắm mà!

- Em không quên chuyến đi này chứ?

- Không bao giờ!

Naôê nhìn vào mắt Nôrikô. Tại sao trong khóe nhìn của anh lại âu yếm đến như vậy

- Tiên sinh, thế bao giờ anh về?

- Anh sẽ ở đây mấy ngày nữa

- Chắc vừa rồi em làm phiền anh... Anh về với mẹ ít hôm đi

Naôê uống nốt ly sakê và hỏi:

- Em không muốn nói gì với anh trước khi ra về sao
- Em ấy à?
- Em.
- Nhưng chỉ ít hôm nữa... - Nôrikô ngạc nhiên "Không thể hiểu được. Chỉ mấy hôm nữa lại sẽ gặp nhau mà".
- Nếu em muốn nói gì thì nói bây giờ đi
- Quả Nôrikô có một cái gì để nói Đêm qua cô chưa nói được.
- Em định nói..
- Cái gì?
- Nôrikô cụp mắt xuống.
- Em... Em đã có...
- Em đã có thai ư?
- Nôrikô im lặng gật đầu
- Naôê mân mê cái chén trong tay một hồi lâu Rồi anh nốc một hơi cạn chén rượu
- Em không để nữa cũng được... - Nôrikô cụp mắt xuống. - "Tại sao mình lại nói như vậy Anh ấy đã trả lời gì đâu".
- Em không muốn ư?
- Thì vì... - Nôrikô mở đầu, nhưng rồi nghẹn lại không biết nói tiếp như thế nào
- Anh muốn em biết điều này: anh không có ý lấy vợ. Không lấy ai cả... Nhưng nếu chúng mình sẽ có con thì anh sẽ làm cho em tất cả những gì anh có thể làm được.
- Vậy thì anh cho phép em sinh nó?
- Anh muốn như thế.
- Thật ư?! - Nôrikô không sao trấn áp được niềm xúc cảm đột nhiên làm cho cô run bắn lên. Cô nhắm mắt lại Vừa qua chẳng có gì xảy ra cả, nhưng không hiểu sao nước mắt cứ trào ra trên má cô.
- Em đừng khóc... - Naôê đến sát Nôrikô từ phía sau âu yếm ôm lấy cô. - Sao em lại khóc?
- Vì em mừng quá.
- Mấy ngón tay dài và mảnh của Naôê vuốt lên tóc cô.
- Nôrikô ngẩng lên, khuôn mặt đầm đìa nước mắt.
- Em xin anh một điều

- Điều gì vậy

- Xin anh đừng dùng ma túy nữa Được không anh? Bà y tá trưởng và ông bác sĩ trưởng đang nghi anh đấy

- À, ra em muốn nói chuyện ấy... - Một nụ cười thoáng hiện trên gương mặt Naôê.

- Anh sẽ không dùng nữa nhé? Đừng nhé?

- Anh sẽ không dùng nữa

Vẫn mỉm cười, Naôê nhìn vào bóng đêm ngoài cửa sổ.